

УДК 342.9

Н. Б. Чекомасова

здобувач

Науково-дослідного інституту публічного права

АДМІНІСТРАТИВНІ ПРОЦЕДУРИ ЗДІЙСНЕННЯ ДОЗВІЛЬНОЇ ТА РЕЄСТРАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: ПОНЯТТЯ, ЕТАПИ ТА ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ

Постановка проблеми. Належна дозвільна та реєстраційна діяльність уповноважених суб'єктів, поряд зі перевіркою підготовчих та будівельних робіт встановленим вимогам, посідає одне з ключових місць в системі будівельного процесу, адже визначає відповідність будівельних робіт та об'єкту будівництва всім нормативним приписам, що, в свою чергу, забезпечує безпечність та надійність такого об'єкту для подальшої експлуатації.

З урахуванням євроінтеграційних процесів та гармонізації національного законодавства до норм Європейського Союзу в Україні відбулося спрощення дозвільних процедур. Так, підставою для таких змін став Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення містобудівної діяльності» від 17.01.2017 № 1817-VIII, який запровадив двоетапну систему надання дозволів, замість трьохетапної. Так, перший етап – це подання повідомлення, другий – видача дозволу. Проте, враховуючи позитивні прояви новоствореної системи, здійснена трансформація не ліквідувала всі негативні тенденції, що притаманні дозвільній та реєстраційній діяльності у галузі будівництва. Саме тому адміністративні процедури здійснення вказаної діяльності має бути достатнім чином досліджені та проаналізовані.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемами дозвільної та реєстраційної діяльності займалися такі науковці як Д. Н. Бахрах, О. І. Безпалова, Я. Г. Воронін, В. В. Гостев, В. А. Гуменюк, М. П. Гурковський, О. В. Джафарова, Ю. М. Козлов, І. М. Лазарев, Л. Л. Попов, І. В. Солошкіна та інші. Однак, лівова частка наукових праць присвячена загально-теоретичним питанням дозвільної діяльності, зокрема, науковому визначенню категорій «дозвільна система», «видача дозволу», «реєстрація» тощо, залишаючи поза увагою практичну реалізацію процедур дозвільної діяльності.

Формулювання цілей статті. Метою дослідження є аналіз адміністративних процедур здійснення дозвільної та реєстраційної діяльності, виокремлення їх недоліків, а також формування пропозицій та рекомендацій з метою підвищення ефективності дозвільної та реєстраційної діяльності.

Виклад основного матеріалу. Перш ніж перейти до безпосереднього розгляду адміністративних процедур здійснення дозвільної та реєстраційної діяльності, вважаємо за доцільне зупинитись на

змістовній складовій цих понять. В свою чергу, варто визначити, що ж являють собою дозвільна та реєстраційна діяльність, як вони взаємопов'язані та яким чином проявляється їх взаємозалежність під час реалізації у будівельній сфері.

Питання визначення дозвільної та реєстраційної діяльності на законодавчому рівні недостатньо врегульовано. Так, на сьогоднішній день відсутні легітимні визначення кожного з означених видів діяльності, а лише вказано на їх наявності, насамперед, у сфері господарської діяльності. Зокрема, Закон України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» від 06.09.2005 № 2806-IV наводить лише визначення «дозвільна система у сфері господарської діяльності». Так, дозвільна система у сфері господарської діяльності – це сукупність урегульованих законодавством відносин, які виникають між дозвільними органами, державними адміністраторами та суб'єктами господарювання у зв'язку з видачею документів дозвільного характеру, переоформленням, видачею дублікатів, анулюванням документів дозвільного характеру [1]. Дещо вужче трактує поняття «дозвільна система» Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про дозвільну систему» від 12.10.1992 № 576, під якою розуміє особливий порядок виготовлення, придбання, зберігання, перевезення, обліку і використання спеціально визначених предметів, матеріалів і речовин, а також відкриття та функціонування окремих підприємств, майстерень і лабораторій з метою охорони інтересів держави та безпеки громадян [2]. Тобто, нормативно-правове трактування дозвільної системи зводиться до певного порядку видачі дозвільних документів уповноваженими суб'єктами на вимогу (за заявою) суб'єктів, які займаються окремим видом господарської діяльності.

В той же час, в наукових колах сформувалось більш широке бачення окресленої категорії. Так, категорію «дозвільна система» науковці розглядають у широкому та вузькому розумінні. У широкому розумінні під дозвільною системою розуміють систему правовідносин щодо видачі органами публічної влади документів дозвільного характеру, у вузькому – як дозвільна система у сфері поводження зі зброєю та іншими об'єктами, безконтрольні володіння якими може завдати шкоди державі загалом та громадянам зокрема [3, с. 79; 4, с. 27-29; 5, с. 30], у зв'язку з чим й запровадже-

но дозвільну систему, головною метою якої є охорона інтересів держави та безпека громадян.

Проте, зазначені тлумачення не є вичерпними. В наукових колах дозвільну систему розглядають як певні правовідносини (І. В. Солошкіна), як сукупність вимог (О. І. Безпалова), як окремі адміністративні процедури (певний прядок дій) (О. В. Джафарова), як напрямок адміністративної діяльності (В. В. Гостев) тощо, що дозволяє вести мову про багатоаспектність та широкомасштабність даної категорії. Однак, розглядаючи дозвільну систему крізь призму контрольно-наглядової концепції варто наголосити на тому, що така система, в першу чергу, має бути спрямована на реалізацію конкретної мети, а саме – забезпечення прав, свобод та інтересів суспільства та громадян. Прозора та публічна дозвільна система у сфері будівництва має належним чином забезпечити безпеку громадян та надійність об'єктів будівництва.

Таким чином, резюмуючи викладене можна стверджувати, що дозвільна діяльність у будівельній галузі – це сукупність послідовних дій, регламентованих нормами адміністративного права, що визначають порядок видачі (зміни або анулювання) документів дозвільного характеру компетентними суб'єктами контрольно-наглядової діяльності з метою забезпечення прав, свобод та інтересів держави та суспільства.

До основних ознак дозвільної діяльності у сфері будівництва (містобудування) варто віднести те, що вона:

1) складається з сукупності послідовних дій, тобто, здійснюється в певному порядку, що передбачає її поетапність та систематичність;

2) регламентована нормами адміністративного права, тобто порядок її здійснення законодавчо врегульований, а тому будь-які відхилення від чітко визначених дій можна вважати порушенням норм права, що, як наслідок, передбачає притягнення винних до юридичної відповідальності;

3) є двосторонньою (з одного боку виступає орган державного архітектурно-будівельного контролю, а з іншого – особа (фізична або юридична), яка отримує дозвіл);

4) спрямована на досягнення мети – забезпечення прав, свобод та інтересів держави та суспільства під час здійснення будівельної діяльності, а також під час подальшої експлуатації новоствореного об'єкту будівництва;

5) результатом її діяльності є юридичний факт, наслідки якого в залежності від підстави здійснення дозвільної діяльності можуть бути правовстановлюючими, правозмінюючими або правоприминаючими. Юридичним фактом в даному контексті виступає видача уповноваженим органом дозволу. Мета отримання дозволу для замовника або іншої заінтересованої сторони – це правовстановлюючі наслідки.

Отже, визначивши поняття та ознаки дозвільної діяльності у сфері будівництва, виникає необхідність дослідити реєстраційну діяльність у зазначеній сфері. Перш за все доцільно звернути увагу на той факт, що в наукових колах також не сформувалось уніфікованого бачення категорій «реєстрація» та «державна реєстрація». Науковці по-різному тлумачать ці поняття, у зв'язку з чим для сучасної наукової думки притаманним є плюралізм. Однак, такий плюралізм не варто розуміти як дещо негативне або невизначене, а навпаки, наявність всього масиву наукових розробок вказує на багатогранність окреслених категорій, що, в свою чергу, зумовлює її актуальність у подальших дослідженнях.

Так, Д. М. Бахрах тлумачить реєстрацію як перевірку законності фактів, а також їх офіційне визнання й подальший облік [6, с. 377]. В свою чергу, Ю. М. Козлов та Л. Л. Попов вважають, що реєстрація – це акт офіційного визнання законності відповідних дій, який забезпечує законність дій, що вчинюються у сфері державного управління, та становить значний публічно-правовий інтерес, одночасно гарантує права та законні інтереси фізичних і юридичних осіб, а також різноманітних недержавних утворень [7, с. 397-398; 8, с. 17-18].

Досить слушними є погляди І. М. Лазарева, який розглядає реєстрацію як вид адміністративних процедур. Він вказує, що реєстраційні адміністративні процедури – це урегульовані нормами адміністративно-процесуального права дії органів виконавчої влади, які стосуються питань офіційного визнання законності існування окремих матеріальних об'єктів та/або юридичних фактів, [9, с. 18]. Зазначене визначення й на сьогодні не втратило своєї актуальності, однак позицію щодо суб'єктів, уповноважених здійснювати реєстрацію, варто модернізувати, адже органи виконавчої влади не єдині, хто має право виконувати реєстраційні дії. До вказаних суб'єктів доцільно додати органи місцевого самоврядування й об'єднати їх у категорію «органи публічної адміністрації». В такому варіанті визначення, запропоноване І. М. Лазаревим можна застосовувати й у сучасності. Крім того, ми підтримуємо погляди науковця щодо віднесення реєстраційної діяльності до адміністративних процедур.

Ще одним науковцем, який займається проблемами визначення реєстраційної діяльності є М. П. Гурковський. У своєму монографічному дослідженні «Реєстраційна діяльність публічної адміністрації: організаційно-правовий аспект» він проаналізував особливості, зміст, принципи та види реєстраційної діяльності й прийшов до висновку, що державна реєстрація – це інститут адміністративного права, яким забезпечується фіксація фактів, явищ, відомостей чи певних матеріальних об'єктів з метою їх державного облі-

ку та контролю, засвідчення дійсності і надання їм законного (легітимного) статусу, в результаті чого настають певні юридичні наслідки. Вона здійснюється у встановленому законодавством порядку органами публічної адміністрації, на які покладено також обов'язки щодо ведення та належного функціонування відповідного державного реєстру [8, с. 173]. На нашу думку, дане визначення найбільш повно розкриває зміст державної реєстрації, а тому, трансферуючи його на будь-яку сферу діяльності, можна виокремити специфічні властивості реєстраційної діяльності в окремій сфері.

Саме тому, враховуючи зазначене, вважаємо, що під реєстраційною діяльністю у будівельній галузі варто розуміти встановлений нормами адміністративного права порядок проведення уповноваженими суб'єктами заходів щодо фіксації конкретних фактів, процесів, об'єктів або явищ у спеціальному реєстрі (електронному, паперовому тощо) з метою здійснення належного державного контролю та забезпечення прозорості та відкритості адміністративних процедур у будівельній сфері.

Особливостями реєстраційної діяльності у будівельній сфері є те, що вона: 1) передбачає порядок здійснення дій, що вказує на наявність етапів та стадій її здійснення; 2) регламентована нормами адміністративного права, що підтверджує її відношення до адміністративних процедур; 3) полягає у фактичній фіксації певної інформації у спеціальних реєстрах; 4) на сьогоднішній день реєстри функціонують у електронному вигляді, що значно полегшує проведення контрольних заходів у будівельній сфері; 5) має дуалістичну мету, яка проявляється в тому, що, з одного боку, створює реальний потенціал для здійснення належного контролю у будівельній сфері, а з іншого – спрямована на забезпечення прозорих та відкритих процедур у зазначеній сфері.

У будівельній сфері дозвільна та реєстраційна діяльність є взаємозалежними й взаємодоповнюючими елементами дозвільної системи. Так, видача дозволів супроводжується відповідними реєстраційними діями, без яких неможлива видача та оформлення дозвільної документації. Саме тому адміністративні процедури здійснення дозвільної та реєстраційної діяльності розглядаються як єдине ціле, без диференціації на окремі складові.

Як наголошувалось вище, сучасна дозвільно-реєстраційна діяльність складається з двох етапів. Однак, в межах даного дослідження зупинимось лише на другому етапі, так як аналіз першого вже було здійснено у попередніх наших дослідженнях.

В першу чергу необхідно зазначити, що законодавець не визначає детермінанти видачі дозволів, легітимно вказуючи лише на факт видачі такого дозволу. Зокрема, аналізуючи надану законодав-

чу конструкцію, наведену в ст. 37 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» від 17.02.2011 № 3038-VI та дублюючі положення, що викладені в Розділі III Постанови Кабінету Міністрів України «Деякі питання виконання підготовчих та будівельних робіт» від 13.04.2011 № 466: «Дозвіл видається на безоплатній основі відповідним органом державного архітектурно-будівельного контролю за встановленою формою» [10; 11] можна підтвердити тезу про відсутність будь-яких передумов видачі такого дозволу.

Звичайно, в даному випадку зроблено акцент на тому, що дозвільна діяльність виступає другим етапом системи видачі дозволів, однак, з метою логіки викладу правових норм на законодавчому рівні необхідно визначити можливість видачі дозволів лише тим суб'єктам, які успішно пройшли перший етап (тобто, підтверджено відповідність підготовчих та будівельних робіт встановленим вимогам, правильно оформлене повідомлення про початок таких робіт, викладені в такому повідомленні дані є достовірними, побудований об'єкт не є об'єктом самочинного будівництва тощо).

У зв'язку з зазначеним, вважаємо за доцільне ч. 1 ст. 37 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» від 17.02.2011 № 3038-VI доповнити п. 1 такого змісту: «Підставою для видачі дозволу на виконання будівельних робіт є заява замовника або його уповноваженої особи, яка підтверджує відповідність усіх попередніх процедур встановленим законодавством вимогам, правилам та стандартам».

Вказана норма, з одного боку, узагальнює весь перший етап здійснення дозвільних та реєстраційних процедур, на якому відбувається подання повідомлення про початок підготовчих та будівельних робіт, його перевірка, здійснення контрольних заходів на даному етапі тощо, а з іншого – конкретизує та чітко визначає підставу отримання дозволу на здійснення будівельних робіт.

Форма заяви закріплена Додатком 10 Постанови Кабінету Міністрів України «Деякі питання виконання підготовчих та будівельних робіт» від 13.04.2011 № 466 та містить інформацію щодо: по-перше, органу державного архітектурно-будівельного контролю, якому вона подається; по-друге, замовника (його особисті дані, зокрема: щодо фізичних осіб – це прізвище, ім'я, по батькові, місце проживання, серія і номер паспорта, ким і коли виданий, номер телефону, та, у разі наявності, номер облікової картки платника податків; щодо юридичних осіб – найменування юридичної особи, її місцезнаходження, код платника податків згідно з ЄДРПОУ або податковий номер, номер телефону); по-третє, інформацію про об'єкт будівництва (найменування, місце розташування, вид, код об'єкта, клас наслідків (відповідальності); по-четверте, у разі комплексної будови зазнача-

ється перелік об'єктів, які входять до такої будови, а також інформація щодо класу наслідків (відповідальності) кожного з об'єктів.

Таким чином, першим етапом адміністративних процедур здійснення дозвільної діяльності є подача замовником заяви про отримання дозволу. Зазначений етап «запускає» весь механізм контрольно-наглядової діяльності, яка полягає не лише у фактичному встановленні об'єктивності та достовірності викладеної у заяві інформації, а визначає більш широкий спектр заходів, спрямованих на максимально якісне та ефективне будівництво.

Другим етапом адміністративних процедур здійснення дозвільної діяльності виступає розгляд заяви уповноваженим контролюючим органом. Зокрема, орган, до якого була надіслана заява, в десятиденний строк повинен прийняти рішення щодо видачі дозволу або відмови у його видачі. В даному контексті треба звернути увагу на те, що десятиденний строк починається не з моменту надходження заяви до відповідного органу (фактичного отримання заяви), а від моменту її реєстрації. Тобто, на даному етапі спостерігається симбіоз дозвільно-реєстраційної діяльності у будівельній галузі, при цьому адміністративні процедури реєстраційної діяльності є поточними, а головною в даному випадку виступає дозвільна діяльність.

На сьогоднішній день в Україні почала функціонувати електронна дозвільна система під назвою «Відкрита система розгляду дозвільних документів», яка була створена в рамках пілотного проекту «Прозора ДАБІ», що розташована на теренах публічної онлайн-платформи «Прозора ДАБІ» [12]. Модернізація системи дозвільних процедур, в тому числі й запровадження «Прозорої ДАБІ», було обумовлено низкою причин: по-перше, станом порушень у сфері будівництва, пов'язаних з наданням дозвільної документації; по-друге, відсутністю уніфікованого законодавчого акту, який би визначав порядок видачі, скасування й анулювання дозвільної документації; по-третє, дефіцитом якісних прозорих процедур дозвільної й реєстраційної діяльності у мережі Інтернет.

Окреслені проблеми були висвітлені в Проекті Концепції публічного управління у сфері містобудівної діяльності, шляхом розв'язання яких і передбачалось запровадження надання дозвільних документів через електронний кабінет учасника будівельного процесу виключно через електронний документообіг, забезпечення публічності пакета поданих документів на отримання дозволу та документів, що створюються за результатами їх розгляду [13, с. 23].

Проте, діючи електронна дозвільна система характеризується лише частковою відкритістю та прозорістю. Так, аналізуючи розділ «Дозвіл» Відкритої системи розгляду дозвільних документів можна стверджувати, що він має більш ог-

лядовий, ніж змістовний характер. Дійсно, він складається з чотирьох колонок, в яких висвітлено інформацію про: 1) адресу об'єкта; 2) вхідний номер; 3) кінцевий термін розгляду заяви; 4) результат розгляду заяви. Не дивлячись на те, що результатом можуть бути три наслідки розгляду заяви: надання дозволу, його зміна або відмова у наданні дозволу, публічною (тобто, відкритою на даній онлайн-платформі) є лише інформація щодо відмови у видачі дозволу на виконання будівельних робіт, в той час як інформація про об'єкти, щодо яких надано дозвіл, залишається закритою.

Тому вважаємо, що для забезпечення реальної відкритості та прозорості дозвільних процедур у будівельній галузі на публічній онлайн-платформі «Прозора ДАБІ» має бути розміщена вся інформація щодо наданих дозволів на виконання будівельних робіт у відкритому доступі, а не лише вказано їх номери.

Отже, з моменту реєстрації заяви у реєстрі дозвільних документів починається відлік часу, наданого на розгляд такої заяви органом державного архітектурно-будівельного контролю (уповноваженим органом). Зокрема, під час розгляду заяви уповноважений орган перевіряє наявність відомостей про:

- відповідний кваліфікаційний сертифікат відповідальних виконавців окремих видів робіт (послуг), пов'язаних із створенням об'єктів архітектури, відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 23.05.2011 № 554 «Деякі питання професійної атестації відповідальних виконавців окремих видів робіт (послуг), пов'язаних із створенням об'єктів архітектури» у реєстрі атестованих осіб;

- ліцензію на провадження господарської діяльності з будівництва об'єктів, що за класом наслідків (відповідальності) належать до об'єктів із середніми та значними наслідками, на офіційному веб-сайті ДАБІ [11].

Окрім цих відомостей, уповноважений орган перевіряє повноту та обсяг документів, які замовник подав разом із заявою, відповідність наданих документів встановленим вимогам, достовірність викладеної в них інформації, а також здійснює інші заходи, необхідні для надання дозволу.

На законодавчому рівні передбачено підстави для відмови у наданні дозволу на виконання будівельних робіт. До них, зокрема, належать:

- неподання документів, необхідних для прийняття рішення про видачу такого дозволу;
- невідповідність поданих документів вимогам законодавства;
- виявлення недостовірних відомостей у поданих документах;
- результати оцінки впливу на довкілля у випадках, визначених Законом України «Про оцінку впливу на довкілля» [10].

Доцільно звернути увагу на те, що зазначений перелік є вичерпним. Така вичерпність суперечить нормам Закону України «Про охорону культурної спадщини» від 08.06.2000 № 1805-III, який передбачає обов'язкове погодження проектної документації під час здійснення будівельної діяльності на об'єктах культурної спадщини з: 1. центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини (у разі консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту або пристосування пам'яток національного значення); 2. органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій відповідно до їхньої компетенції (у разі консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту або пристосування пам'яток місцевого значення) [14].

Наявна колізія правових норм Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» від 17.02.2011 № 3038-VI та Закону України «Про охорону культурної спадщини» від 08.06.2000 № 1805-III потребує належного нормативно-правового регулювання, адже її існування провокує не лише порушення вимог законодавства, а також може спричинити пошкодження об'єктів культурної спадщини. Саме тому з метою усунення правових колізій та підвищення ефективності дозвільної системи у будівельній галузі вважаємо за необхідне доповнити ч. 4 ст. 37 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» від 17.02.2011 № 3038-VI пунктом 5 з наступним змістом: «5) відсутність погодження проектної документації у випадках, визначених Законом України «Про охорону культурної спадщини».

Таким чином, другий етап адміністративних процедур здійснення дозвільної діяльності завершується шляхом настання одного з двох протилежних наслідків, зокрема, це видача або відмова у видачі дозволу. Якщо у разі видачі дозволу на виконання будівельних робіт адміністративні процедури дозвільної діяльності завершуються, то після відмови у наданні дозволу замовник має право повторно звернутись до уповноваженого органу із заявою про тримання дозволу. Таке повторне звернення формує наступний етап.

Третім етапом адміністративних процедур здійснення дозвільної діяльності є усунення недоліків, які стали підставою для відмови у видачі дозволу та повторне звернення до уповноваженого органу. Так, замовник після усунення недоліків, що спричинили прийняття рішення про відмову у видачі дозволу, має право повторно звернутися до органу державного архітектурно-будівельного контролю щодо видачі дозволу [11]. В такому випадку весь механізм адміністративних процедур щодо дозвільної діяльності починається з початку. Тобто, після третього етапу знову починається перший.

Зазначений етап є факультативним, адже не передбачає обов'язок замовника повторно звертатись до уповноваженого органу із заявою про отримання дозволу. Однак, в такому випадку він не отримає дозвіл на виконання будівельних робіт, а тому весь будівельний процес на конкретному об'єкті будівництва буде завершено.

Отже, на основі всього вищевказаного можна зробити висновок, що адміністративні процедури здійснення дозвільної та реєстраційної діяльності – це система визначених нормами адміністративного права послідовних дій, що здійснюються компетентними суб'єктами та полягають у дослідженні поданої інформації на предмет повноти й достовірності, відповідності вимогам законодавства, стандартам та правилам, результатом яких є видача, зміна або анулювання документів дозвільного характеру на виконання будівельних робіт.

Висновки. На основі викладеного можна зробити висновок, що адміністративні процедури здійснення дозвільної та реєстраційної складаються з трьох послідовних етапів, останній з яких є факультативним. В свою чергу, аналіз адміністративних процедур здійснення дозвільної та реєстраційної діяльності показав, що дозвільна система, не дивлячись на всі позитивні зміни, не є досконалою. Так, часткова відкритість дозвільних процедур, наявність колізій норм права та їх дублювання, відсутність чіткої процедури видачі дозволів на законодавчому рівні, неповний перелік підстав відмови у видачі дозволу гальмують розвиток дозвільної системи в Україні. Як наслідок, укорінені в ній управлінсько-владні тенденції діють й по сьогоднішній день в той час як у більшості країн світу функціонує «диспозитивна» модель адміністративних процедур, пов'язаних з отриманням дозволу на будівництво.

У зв'язку з зазначеним та з метою створення відкритого та прозорого середовища в будівельній сфері щодо отримання дозвільної документації загалом та покращення системи контрольно-наглядових заходів під час здійснення дозвільної та реєстраційної діяльності зокрема, вважаємо, що на території України варто:

1) узгодити норми законодавства, що регулюють адміністративні процедури отримання дозволів на виконання будівельних робіт з нормами законодавства про культурну спадщину;

2) регламентувати на законодавчому рівні розширений перелік підстав відмови у видачі дозволу на виконання будівельних робіт;

3) забезпечити реальну відкритість та прозорість дозвільних процедур у будівельній галузі на публічній онлайн-платформі «Прозора ДАБІ» з розміщенням відповідних гіперпосилань на прийняті дозволи на виконання будівельних робіт;

4) узагальнити етапи здійснення дозвільної та реєстраційної діяльності в єдиному норматив-

но-правовому акті. Таким нормативно-правовим актом може бути «Порядок здійснення державного архітектурно-будівельного контролю та нагляду», затверджене Постановою Кабінету Міністрів України. Зазначений Порядок має систематизувати та узагальнити положення Постанови Кабінету Міністрів України «Деякі питання діяльності органів державного архітектурно-будівельного контролю» від 19.08.2015 № 671, Постанови Кабінету Міністрів України «Деякі питання виконання підготовчих та будівельних робіт» від 13.04.2011 № 466 та Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку здійснення державного архітектурно-будівельного нагляду» від 19.08.2015 № 698, а також чітко визначити всі стадії будівельного процесу, в тому числі й етапи здійснення дозвільної та реєстраційної діяльності.

Література

1. Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності: Закон України від 06.09.2005 № 2806-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2005. № 48. Ст. 483.
2. Про затвердження Положення про дозвільну систему: Постанова Кабінету Міністрів України від 12.10.1992 № 57.
3. Воронін Я.Г. Дозвільні система, діяльність та процедури: проблеми співвідношення. *Право і суспільство*. № 5. 2014. С. 78-84.
4. Гуменюк В.А. Адміністративно-правове регулювання здійснення органами внутрішніх справ дозвільної системи: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Х., 1999. 210 с.
5. Солошкіна І.В. Адміністративно-правові засади дозвільної діяльності щодо підприємства: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Х., 2006. 195 с.
6. Бахрах Д. Н. Административное право России: учеб. для вузов. М.: Норма, 2000. 640 с.
7. Административное право: учебник / под ред. Ю.М. Козлова и Л.Л. Попова. М.: Юрист, 2000. 728 с.
8. Гурковский М. П. Реєстраційна діяльність публічної адміністрації: організаційно-правовий аспект: монографія. Львів: ЛьвДУВС, 2012. 204 с.
9. Лазарев И.М. Административные процедуры в сфере взаимоотношений граждан и их организаций с органами исполнительной власти в Российской Федерации. М., 2002. С. 16-19.
10. Про регулювання містобудівної діяльності: Закон України від 17.02.2011 № 3038-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 34. Ст. 343.
11. Деякі питання виконання підготовчих та будівельних робіт: Постанова Кабінету Міністрів України від 13.04.2011 № 466.
12. Публічна онлайн-платформа «Прозора ДАБІ». URL: <https://dabi.gov.ua/prozora-dabi>.
13. Проект Концепції публічного управління у сфері містобудівної діяльності на 2019-2030 роки. URL:

<http://www.vin.gov.ua/images/doc/vin/dep-dmba/news/Conc.pdf>.

14. Про охорону культурної спадщини: Закон України від 08.06.2000 № 1805-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2000. № 39. Ст. 333.

Анотація

Чекомасова Н. Б. Адміністративні процедури здійснення дозвільної та реєстраційної діяльності: поняття, етапи та проблемні аспекти. – Стаття.

У статті наведено авторське поняття адміністративних процедур здійснення дозвільної та реєстраційної діяльності, виокремлено їх ознаки та характерні особливості. Визначено, що адміністративні процедури здійснення дозвільної та реєстраційної діяльності складаються з трьох етапів (двох обов'язкових та одного факультативного). Виокремлено недоліки здійснення таких процедур та запропоновано шляхи їх удосконалення.

Ключові слова: адміністративні процедури, контрольно-наглядова діяльність, дозвільна діяльність, реєстраційна діяльність, уповноважені суб'єкти контрольно-наглядової діяльності.

Аннотация

Чекомасова Н. Б. Административные процедуры осуществления разрешительной и регистрационной деятельности: понятие, этапы и проблемные аспекты. – Статья.

В статье приведены авторское понятие административных процедур осуществления разрешительной и регистрационной деятельности, выделены их признаки и характерные особенности. Определено, что административные процедуры осуществления разрешительной и регистрационной деятельности состоят из трех этапов (двух обязательных и одного факультативного). Выделены недостатки осуществления таких процедур и предложены пути их совершенствования.

Ключевые слова: административные процедуры, контрольно-надзорная деятельность, разрешительная деятельность, регистрационная деятельность, уполномоченные субъекты контрольной деятельности.

Summary

Chekomasova N. B. Administrative procedures for permitting and registration activities: concepts, stages and problematic aspects. – Article.

The article presents the author's concept of administrative procedures for the implementation of licensing and registration activities, highlighted their features and characteristics. It is determined that the administrative procedures for the implementation of permits and registration activities consist of three stages (two mandatory and one optional). The shortcomings of the implementation of such procedures are highlighted and ways for their improvement are suggested.

Key words: administrative procedures, control and supervisory activities, licensing activities, registration activities, authorized subjects of control activities.